

KIS LAP

... KÉTKEDŐ AGGÓDÁSSAL NÉZETT A MAMÁJÁRA. (Lásd a 183. lapon.)

NLVIII. köt. 12. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr. 1895. márczius 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

EM esoda, hogy Fruzsinka annyi fáradtság, izgatottság, keserű szenvedés után még másnap is bágyadt, sőt igazán beteg volt. Orvost hívtak hozzá, aki megtudva nagyjából a történeteket, biztatólag így szólt:

— Nem lesz semmi baja, csak maradjon két-három napig az ágyban.

Fruzsinka nem bánta. Szüksége volt rá, hogy kissé rendbe szedje a gondolatait, hogy megbarátkozzék új helyzetével, amely neki, hiába akarta titkolni maga előtt, semmikép sem tetszett. Csak hogy nem egészen tetszett ám a többieknek sem a házban, ámbár persze egészen más okból.

Még azon a napon, amelyen Fruzsinka megérkezett, este sokáig tanácskozott az öreg Török Ambrus a feleségével és a fiával. Az öreg ur nagyon kedvetlenül rázogatta a fejét.

— Nem jól van, nagyon nem jól van! mondá. Nem tarthatjuk meg magunknál a gyermeket, vissza kell küldenünk.

— Persze, hogy megint boldogtalan legyen szegényke azoknál a gőgös rokonoknál! ellenkezett a nagymama. De bizony csak itt tartjuk!

— Elfelejtet, kedvesem, milyen végrendeletet csinált az öreg Bükkfalvy Ádám. Nekünk persze jól esnék, ha kedves unokánk itt lehetne nálunk; de ő megkeserülne, s majd ha felnő, nem köszönné meg. Mert ha itt tartjuk, elveszti a nagy örökséget.

— Hát elveszti! Mi is szegények voltunk mindig, de mégis boldogok. Mit ér Fruzsinkának a gazdagság, ha boldogtalanul kell ott töltenie életét!

Ekkor közbeszólt Dániel:

— Nem olyan bizonyos az, hogy Fruzsinka boldogtalan volt ott. Amit tőle hallottam, azt a gyanút kelti bennem, hogy Fruzsinka maga volt az oka. Ezt tisztába kell hozni Bükkfalvyékkal.

Erre meg az öreg ur pattant fel:

— Nem akarok velök szóba állni! Elég volt, amit az öreg Bükkfalvy Ádámtól szenvedtünk. Gőgös, kevély nagy urak! Még talán be sem bocsátanának!

Dániel azonban nyugodtan felelé:

— Bizza reám, kedves apám, nem ijedek én meg semmiféle gőgös urtól. Szabad és becsületes ember vagyok, helyt állok mindenkiel szemben. De még nem is tudjuk igazán, milyen emberek azok a Bükkfalvyak. Láttatlanban tehát ne ítéljük. Én holnap oda utazom hozzájuk és tisztába hozom a dolgot. Legjobb az őszinte, egyenes út.

Az öregek bele nyugodtak és Dániel más nap reggel elutazott. Késő délután volt, mikor megérkezett Bükkfalvyék kastélyába. Alig lépett be, már látta, hogy itt nagyon szomorú világ van. Olyan bús képe volt mindenkinek, mint ahol nagy beteg vagy halott van a házban. Egyik inas azt mondta a vendégnek, hogy Bükkfalvy ur nincs itthon, csak estére jön haza; Bükkfalvyné pedig nem fogad senkit, mert nagy szomorúság érte, bele betegedett.

— Talán a Fruzsinka eltűnésén bánkódik? kérde Dániel.

— Hogyan? Talán tud valamit a kisasszonyról? kérde az inas élénken.

— Tudok, még pedig jó hirt. Azért jöttem.

— Ó, nyomhoz. szobában.

Szép t magára tán hirtel hant be. izgatottan — Ig hirt? Ó, Fruzsinka jon hát!

Török kodva bá bátran j valósággal reszkető

— Fru zavarodon Hiszen nagy kicsi kor lódjam.

Ölebe az arcza ijedt. De Nem sok is. És a együtt. C és éjszaki elutazott hanem s nejének moruság megnyug Fruzsinka is fog v

Fruzs egészen nagyon nagyon hogy jol

— Ó, akkor sietek a nagyságos asszonyomhoz. Tessék csak itt várni ebben a szobában.

Szép terembe vezette be Dánielt, aztán magára hagyta. De alig pár perc múlán hirtelen fölnyilt az ajtó és Évike rohant be. Egyenesen Dánielhez fordult és izgatottan kérde:

— Igaz? Igaz? Fruzsinkáról hozott hírt? Ó, kérem, szóljon, gyorsan, hol van Fruzsinka? Mamácska mindjárt jön, ő szóljon hát! Hiszen már annyit sírtunk!

Török Dániel azonban nem szólt. Álmélkodva bámult Évikére s az erős férfi, ki bátran járta be a tengereket, ős-erdőket, valósággal elhalványodott, azután pedig reszkető hangon szólt:

— Fruzsinka...? Most mindjárt bele zavarodom... Hát te ki vagy, kis lányom? Hiszen mint ha boldogult hugomat látnám kicsi korából... lehetetlen, hogy csalódjam...

Ölébe kapta Évikét s úgy nézett merően az arcába. Évike bizony szinte meg is ijedt. De ekkor már belépett Bükkfalvyné. Nem sokára haza érkezett Bükkfalvy ur is. És aztán sokáig beszélgettek hárman együtt. Ott maradt Török Dániel vacsorára és éjszakára is, és mikor másnap reggel elutazott, a bucsuzás nem csak barátságos, hanem szinte vidám volt. Bükkfalvynak és nejének az arczáról eltűnt a gond és szomorúság; csak a kis Évike nem volt egészen megnyugodva, mert neki azt mondták, hogy Fruzsinka jó helyen van és egyelőre nem is fog vissza térni.

Fruzsinka ott Sajófalván nem volt olyan egészen bizonyos felőle, hogy csakugyan nagyon jó helyen van-e, azaz voltaképen hogy jobb helyen-é, mint az előtt. Pedig

nyájas, meleg szeretet környezte, csak jószágot tapasztalt mindenkitől.

Megérkezése után harmad-napra, mint az orvos megjósolta, már fölkelhetett az ágyból; nem volt semmi baja. Nehány napig aztán csak úgy járt-kelt, tétlenül töltötte a napot, szét nézegetett a házban és környékén. Sok látni való bizony nem igen akadt. Tisztes, de egyszerű, szerény élet folyt ott. A lakásban nem voltak fényes termek, mint Bükkfalvyéknál, hanem csak négy szobácska; inas, szobalány nem sürgölődött szolgálat-készen, mert a cselédség mindössze egy szolgálóbul állt, akinek elég dolga volt a két tehénkével az istállóban és más nehéz munkával, míg a szakácsnőség hasznos mesterségét Mariska végezte. A nagymama, bár nagyon öreg volt, egész nap szorgosan utána látott mindenféle házi munkának, míg a nagyapa naphosszat kiinn járt kis gazdasága után, mert fia, Dániel, csakhamar elbucszott és vissza tért tengeren tuli otthonába. Mindenki dolgozott, de mindenki vidám volt a munkájánál.

Nehány nap multával a nagymama Fruzsinkának is kiszabta az élet-rendjét. Egészen másféle volt ez, mint a hajdani. Itt szó sem lehetett nevelő kisasszonyról, érdekes lecke-órákról, zongoráról, sétáról, kocsikázásról, látogatásokról. A nagymama így szólt:

— Már nagyocska leány vagy, kedvesem, bele fogsz tanulni minden hasznos munkába. Mariskának a keze alá adlak, neki köll mindenben segitened és engedelmeskedned.

Sütés, főzés, takarítás, varrás és sokféle házi munka volt a Mariska dolga. Délután, ha idő került rá, könyvet vettek elő és

tanultak. Mert Mariska ehben is megállta a helyét, mint akármelyik tanítónő. Estére aztán el is fáradtak annyira, hogy ugyan-csak jól esett, mikor nyugalomra térhettek.

Fruzsinka eleinte csak úgy hüledezett ettől az új élettől. De sokkal keservesebb tapasztalásokat szerzett, hogy sem indulatosságának féket mert volna eresztetni, ha valami nem volt is inyére. Elég nagy és okos is volt már hozzá, hogy lassanként egészen bele nyugodjék, mert belátta, hogy itt csakugyan nem élhetnek másképp, vele pedig nem csinálhatnak külön czeremóniákat. Nem is kérdezte soha senki, kedvére van-e valami vagy sem; a kiszabott dolgát kiki elvégezte, ezért még csak dicséret sem járt.

És mégsem ez az egyszerű, szegényes élet volt az, ami miatt Fruzsinka mindennap sokszor, igen sokszor titkos sohajtással gondolt arra a hajlékra, melyet oly könnyelműen hagyott el. Nem is a hajlékra, hanem a lakóira. Maga sem tudta volna megmagyarázni, miért: de nagyon sovárgott azok után, kiket oly sokáig szüleinek tartott, meg a kedves kis Évike után. Pedig hiszen most itt nagyszüleinél van, itt mindenki nyájas hozzá, szereti. Mégis hiányzott valamije. Ha vissza gondolt rá, hogy egykor a mama — már hiába, nem tudott rá másképp gondolni, csak mint az édes mamájára — egykor a mama mily édes gyöngédséggel simogatta, ölelgette, apa is mily sokféle módon kényeztette, szerzett neki örömet s még gonosz indulatoskodásai után is mily készséggel bocsátottak meg mindig újra meg újra: mindinkább belátta, hogy rut indulat, hálátlanság volt tőle, mikor azt merte mondani, hogy nem szeretik.

Mély megbánás fakadt lassankint Fruzsinka szívében s gyakran sirdogált titokban. Nem akarta, hogy észre vegyék; nem merte volna megmondani, hogy nem boldog ő itt. Láttá, hogy szeretik őt a nagy-papa, a nagymama s Mariska; de ez a szeretet, tudja Isten, mégsem olyan, mint volt a mamáé és papáé... azaz, hiszen nem azok... ó, mért hogy nem azok! S most hálátlannak tartják, és méltán! Hiszen azt sem tudják, hogy szíve mélyéből bánja tettét!

Ha azonban Fruzsinka azt hitte, hogy senki sem veszi észre az ő titkos töprengését, abban nagyon csalódott. Igaz, hetek és hónapok multak és senki sem vonta kérdőre; de egy napon, mikor a dolgai végeztével ismét elmerengett, egyszerre csak ott termett a nagymama, gyöngéden megsimogatta a fejét és nyájasan szólt:

— Mi a bajod, kedves lányom? Ugy látom, nem vagy te boldog mi közöttünk.

— Ó, nagymamácska... dehogyan...

— No, csak őszintén! Ne gondold, hogy megharagszom, ha megvallod az igazat. Csak azért haragudnám, ha álnoknak, képmutatónak találnalak. Hogy busulsz, azt rég látom. Nem is csodálom, mert a mi szerény házunkban bizony nincs oly fényes uri élet, mint a Bükkfalvyék kastélyában.

— Ó, nem azért, édes jó nagymama, igazán nem azért búsulok... hiszen nincs nekem itt semmi bajom, nem szenvedek semmi szükségét. De mégis igaz... nagyon... nagyon fáj valami... kívánkozom oda vissza... tudom, hogy az többé nem lehet... de legalább bocsánatot kérnék nagy, igen nagy hibámért. És azért busulok, hogy még ez is lehetetlen. Ők bizonyo-

(Folytatása a 182. lapon.)

FU-TRI KA-TA. (Lásd a 183. lapon.)

(Folytatás a 180. laphoz.)

san tudni sem akarnak többé felőlem, mert különben kerestettek és rám találtak volna.

— Honnan tudod, hogy nem tették? Hát ha igen is jól tudják, hogy hol vagy?

Erre Fruzsinka még inkább meghökkent. Szinte bele sápadt.

— Tudják, hol vagyok? És nem is gondolnak rá, hogy lássanak többé!

— Mért járjanak ők utánad? Talán ők az okai, hogy nem vagy többé ott? Igazságtalanok voltak hozzád?

— Ó nem, nem! Csak én voltam gonosz, irigy, önző . . . ó, az én édes drága jó mamám . . . papácskám . . . kedves kis aranyos Évikém! És azt kell tudnom, hogy nem szüleim . . . hogy nem édes szüleim, akik engem úgy szerettek . . . és én is szerettem őket . . . igen, most is szeretem . . . örökre!

S szegény Fruzsinka nem bírván magával, hangosan zokogott. A nagymama elfordult és titkon szintén könnyet törölt ki szeméből; aztán nyugodtan szólt:

— Nem veszem rossz néven, hogy ily szeretettel gondolsz rájuk; sőt kívánom, hogy így érezz ezentul is. De ha olyan őszinte az érzelmed, nem gondoltál arra, hogy meg köllene engesztelned őket?

— Mit tegyek? Mit tehetek?

— Irhatsz nekik levelet. Ird meg nekik úgy, amint szived érez. Majd megvállik, mit felelnek.

— Ó, ha csak megbocsátának is . . . ha csak annyit felelnek, hogy többé nem gondolnak haraggal rám, akkor mindjárt boldogabb leszek.

Másnap már vitte a posta Fruzsinka levelét. Hosszú levél volt, talán kissé zavaros is, de őszinte és tele szeretettel és meg-

bánással. A válasz nem késett sokáig. Bükkfalvyné irt, igen nyájasan; megírta, hogy szívből megbocsátanak Fruzsinkának és kívánják, legyen új otthonában boldogabb, mint volt a régiében.

Fruzsinkának kicsordult a könyve.

— Nem lehetek én soha többé boldog . . . csak ott lehettem volna, de eljártam boldogságomat . . .

Mégis egy kis vigasztalást talált ebben a levélben. A nagymama megengedte, hogy néhány hét múlva ismét írjon és hirt adjon magáról. Karácsonykor ügyes kis kézi munkát küldött ajándéku Évikének is, a szüleinek is, de kapott ám viszont ő is tőlük angyalfiát, még pedig ugyancsak szépet. Csak hogy ez jóformán még inkább elszomorította. Mit ér a legszebb angyalfia, ha nem lehet ott velök!

A napok, hetek azután csak multak lassacskán, a hetekből hónapok is lettek s már közel esztendeje mult, hogy Fruzsinka ott élt Sajófalván. Nem igen ismert volna rá, aki rég nem látta. A szilaj, indulatos, irigy, önző Fruzsinkából, csöndes, kissé busongós kedvű, de mindenkire nyájas, figyelmes leány lett. Csak ritkán említette a régi dolgokat, de egy-egy elfojtott sohaj-tása elárulta, hol jár mindig a gondolata. S egy napon így szólt:

— A jövő héten lesz Évike születése napja . . . tavaly ezen a napon követtem el a sok nagy botlás elsejét. Ugy-e nagymama, szabad Évikét megköszöntennem?

— Hogyne, kedvesem. Csak irj neki.

— Egyszer valamikor talán még össze kerülünk ezen a napon . . . ki tudja, mikor? Ha én azt még valaha megérhetném!

— A jövőt a jó Isten tudja. Csak ird meg leveledet, aztán dologhoz kell látunk.

mert a jövő héten szálló vendégeink lesznek, rendbe köll hoznunk a házat.

A készülődés sok munkája közt Fruzsinka nem is igen kérdezgette, kik lesznek azok a vendégek. Pedig talán jó is lett volna, ha a nagymama nem tartogatja titoknak. Mert mikor azok a vendégek megérkeztek, Fruzsinka majd esztét veszttette örömben. Bükkfalvyék léptek be, Évikével.

— Mama ... mama! Apácska! ... sikoltá Fruzsinka, eléjük futva.

De hirtelen megállt és akadozva mondá:

— Azaz ... bocsánat ... nem szabad így neveznem ... tudom ...

— Rosszul tudod, szölt Bükkfalvy komolyan, de szeretettel. Te nem az vagy, akinek a szerencsétlen titok-lesés és indulatos irigykedés után hiszed magadat. A mi gyám-leánykánk Évike, te pedig a mi édes gyermekünk vagy.

Fruzsinka eleinte csak bámult, hinni sem tudta, amit hallott s kétkedő aggdással nézett a mamájára. (Lásd a képet a czímlapon.) A mama könyezve ölelte keblére, mondván:

— Szegény gyermekem! Sokat szenvedtél ugy-e? De megérdemelted, mikor azt tudtad hinni, hogy szüleid nem szeretnek és hogy nem is a szüleid!

Aztán elmondták neki azt is, amit még nem tudott: hogy mikor még ő is, Évike is piczikék voltak, mind a kettőnek Fruzsinka levén a neve, a saját lánykájoknak, mint nagyobbacsának, hagyták meg ezt a nevet, a gyámlánykát pedig második nevről Évikének nevezték. Ezt a vén Sára nem tudta, Fruzsinkát hitte az öreg Török Ambrus unokájának. Ám Török Ambrus és családja Fruzsinka megérkezése után harmad-nap már mindent tudtak, mert

Dániel meghozta a fölvilágosítást Bükkfalvyéktól, kikkel megegyezett, hogy Fruzsinka egy esztendeig ott legyen a gondos, de szigorú öregeknél, mert ez jobb Évikére nézve; ám büntetésül is megérdemli Fruzsinka, aki rossz indulatokkal telve a félig kilesett titkot saját szülei ellen magyarázta s a maga hibáit belátni nem akarta, hanem azt hitette el magával, hogy a szülei nem szeretik, s hogy nem is szülei neki.

Fruzsinka szégyenkezve is, boldogan is borult apja, anyja nyakába.

— Nagy bünös voltam ... igen nagy bünös! De ha meg tudtok bocsátani: ó, meglássátok, hogy ezen tul igaz jó gyermeketek leszek!

Hirtelen megállt, s Évikéhez futva, őt ölelte meg.

— Ó de hát Évike? Így hát neki szomorúság, ami nekem öröm. Akkor neki nincsenek szülei!

Évike vidáman csókolta meg.

— Dehogynincsenek! Miattam ne busulj. Ma lettem tizenkét éves, ma mindent megtudtam. És azt is tudom, hogy mamácska, apácska ezentul is csak ugy fognak szeretni, mint ha az édes lányuk volnék. És itt megtaláltam nagyszüleimet is, akiknél a mai napot töltjük. Holnap pedig mindnyájan, veled és nagymamával, nagyapával, Mariskával együtt térünk haza, ott együtt fogunk élni, mindnyájan, szeretetben boldogan!

FU-TRI KA-TA.

(Keppel a 181. lapon.)

— LICSS! Locss! Fu-tri Ka-ta! Ne siess ugy, hahaha!

— Mit nevettek, gézengúzok? Illik-e, így csufolni azt, akinek sietős a dolga?

— Épp mert sietős, jobb volna nem sietned oly nagyon.

— Hogyis ne! Hisz' így én alig tudom már a végét érni. A nagy kádat kell megtöltenem s azt mondta az asszonyom, hat vödörrel tele lesz; most már a tizediket viszem s még a felén sem vagyok. Pedig sietős nagyon.

— Meglehet, de rosszul sietsz. Nézz csak hátra egy kicsit.

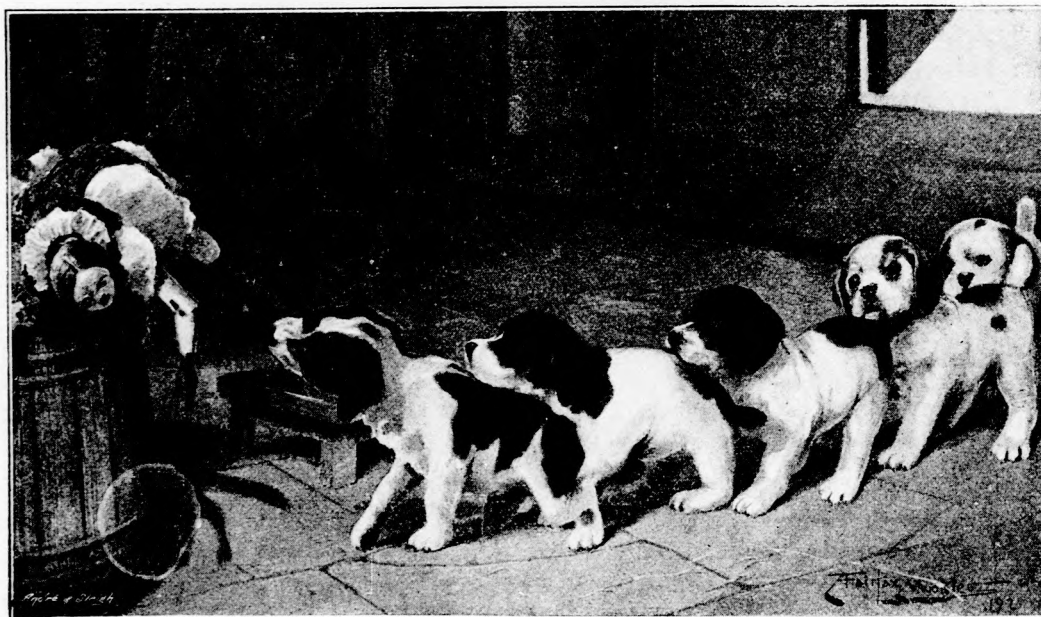
— Hátra? Nini... az ám! Ejnye! És ez mindig így történt! Tele mertem a vödörömet, de mire a házhoz értem, kilocssant a víz fele!

— Ugy bizony! Lásd, Fu-tri Ka-ta, rosszul hitted, hogy sietsz, amikor csak szeleskedtél. Pedig, ámbár egynek látszik, szeleskedés és sietés különböző két dolog!

VITÉZ KUTYÚK.

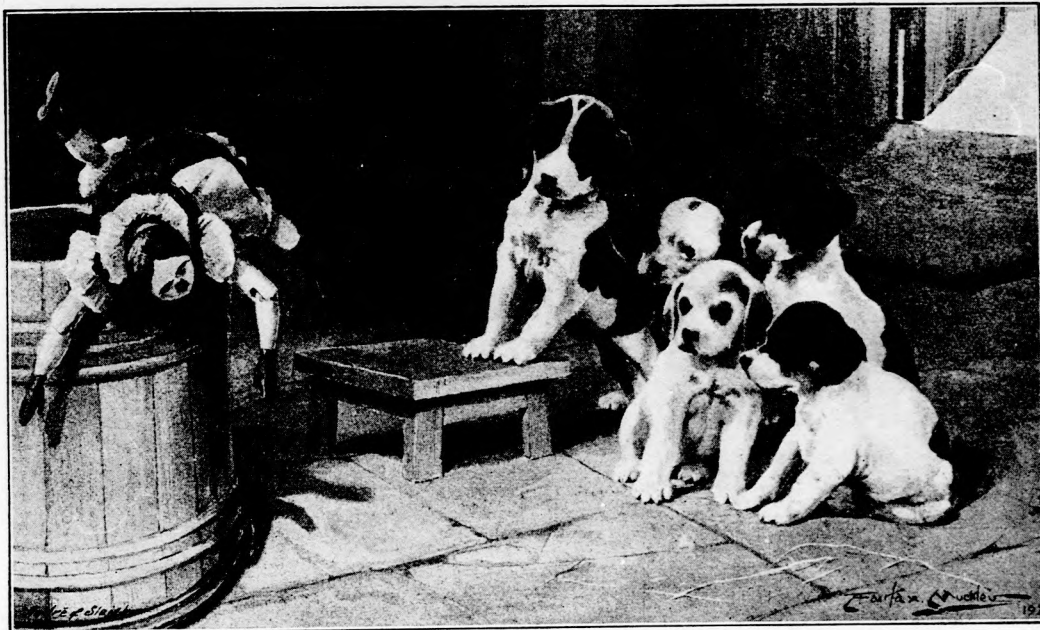
*Ö*T ostoba kutypus mit gondol magába:
*»Nem szorulunk váltig a hátsó szobába!
 Inkább széjjel nézünk a szabad világba!...
 Kuksoljon a suton, aki tunya, kába!«*

*Im a nagy kamrába bevonultak szépen,
 Egymás mögött sorban, mint a liba éppen,*

*Hát ottan egy kádnak kerek tetejében:
 Vérző lányka szörnyü kétségbe-esésben!*

*Az öt vitéz kutyú erre ugy meghökken,
Bátor hősi szíve erre ugy megdöbben:*

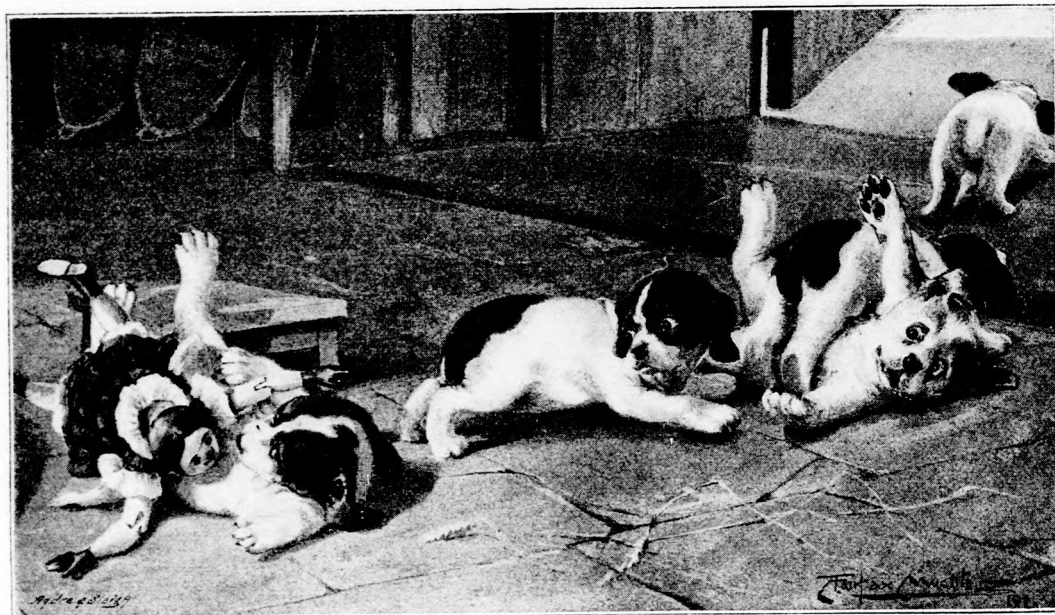

*Hogy ha lettek volna meg öttel is többen,
Nem rémülözhettek volna ők különben.*

*»Ejh! ... csahintja köztük a legis-legbátrabb —
Aki jó Kardos-vér, itt meg nem hátrálhat!
Kit a kutya-hűség, ugy mint engem, áthat:
Jó szolgálatáért bő jutalmat várhat.«*

*»Mentsük meg szegénykét! ... üvöltik mindnyájan.
Vegyük le a kádról sebesen és bátran!
Gyógyító erő van nyelvünkben és szánkban:
Kettő tartsa ... sebét nyalogassuk hárman!«*

*Csitt! Figyelem! Hapták! . . . Hát amint lekapták.
Szörnyű dübörgéssel fordult fel a nagy kád.*

*A lábukat gyorsan egymásután rakták,
S a Viczát, mert az volt, véreben ott hagyták!*

ÁRPÁD ÉS A BÉKA.

— Egy jelenet. —

Árpád, majd Jolánka.

Árpád (a pamlagon ülve, a könyvben lapozgat.) Szeretném tudni, mit dícsért rajta. Csöppet sem találok érdekesnek . . . inkább ostoba, szörnyen ostoba. Alig birtam csak egyszer is végig olvasni. És még könyv nélkül tudjam, szórul-szóra tanuljam be! Hiszen már a címe is borzasztó: »A *fel-fuvalkodott béka*«! Én bizony nem tanulom. Csak az a baj, hogy Jolánka nénikém mindjárt itt lesz, hogy felmondjam a leczkét . . . rettentően nagyra van vele, hogy két napra ő a kis mama, amíg szüleink

oda járnak. No bizony! Nem igen tartok tőle. Ha néhány esztendővel öregebb is, de én fiu vagyok ám, huszár leszek . . . nem is tanulom ezt a hiábavaló leczkét. Eldugom a könyvet, (a pamlag párnája alá rejti) így ni! . . . most aztán tessék neki kikérdezni belőle. (Kényelmesen hátra dől.)

Jolánka (belép.) No, a konyhában már kirendeltem mindent. Most lássuk, Árpád-kám, a te dolgodat. Tanultál szorgalmasan?

Árpád (váll-vonogatva, nyujtózva.) Nem igen.

Jolánka. — De remélem, tudod a leczkét?

Árpád. — Nem igen.

Jolánka. — Pedig érdekes kis mese . . .

Árpád. — Nem igen.

Jolánka. — Már hogy mondhatod ezt? Talán csak megértetted?

Árpád. — Nem igen.

Jolánka (türelmetlenül.) Mit ismételted annyiszor ezt a két szót?

Árpád. — Nem jut egyéb az eszembe. (Ásit.) Álmos vagyok.

Jolánka. — Micsoda? Álmos? Délelőtt tíz órákor? Hiszen tegnap korán feküdtél le és egész éjjel aludtál!

Árpád. — Az mind kevés. Hallottam, hogy álmában nő és erősödik az ember, én pedig nagy és erős akarok lenni. Hiszen az van abban a te híres szép mesédben is a békáról.

Jolán. — Ugyan mit fecsegsz! Ugy látzik, csakugyan nem értetted meg azt a böles mesét.

Árpád. — Nem-é? De nagyon jól megértettem. Az a béka is épp úgy gondolkozott: szeretett volna nagyon nagygyá lenni, törekedett is rá, de hát nem sikerült az isten-adtának, mert megpukkadt, mikor már jócskán felfujta magát.

Jolánka. — És te követésre méltónak találsz? Hiszen épp az volt a béka hibája, hogy hiúságból tette.

Árpád. — Lári fári! Azt én jobban tudom. Én huszár leszek, erősnek, nagynak köll lennem... már most sem vagyok éppen az utolsó legény. Akár veled is megbirkózzam.

Jolánka. — Fonák beszéd, öcsécském. Majd én megmagyározzom neked azt a mesét. Hol a könyv?

Árpád. — Nincs!

Jolánka. — Hová tetted?

Árpád. — Ó, nagyon jó helyen van: pihen; senki sem zavarhatja álmában.

Jolánka (komolyabban.) No, már elég volt a mókából. Add elő a könyvet, lássunk dologhoz.

Árpád (előveszi a könyvet.) Jól van no, hát itt a könyv. Olvasd azt a mesét, ha tetszik. Én már elolvastam, nekem elég volt egyszer is. Apácska is csak egyszer olvas el egy-egy dolgot.

Jolánka. — Csak hogy te nem vagy apácska, nem értheted meg egyszeri olvasásra. Ne akarj tehát úgy cselekedni, mint apácska, mert ahhoz még gyöngye vagy.

Árpád. — Ó kérem, kérem, ne tessék olyan kicsinylőleg beszélni. Józsi bácsi is mondta minap, hogy derék szál katona lesz belőlem.

Jolánka. — Lesz, lesz, meghiszem. De az még messze van, addig maradjunk a leczkénél.

Árpád. — Józsi bácsi vitéz huszár-kapitány és soha sem pocsékolja az idejét efféle ostoba mesére. Addig inkább viv és tornáz. Én is inkább azt teszem.

Jolánka. — Ugyan hagyd el már! Te nem tetted sem azt, amit apácska, sem azt, amit Józsi bácsi.

Árpád. — Nem? No hát megmutatom. Persze, ti lányok olyan gyöngék és élhetetlenek vagytok. De én, én!... akár mindjárt beállhatnék Józsi bácsi huszárjai közé.

Jolánka (nevetve.) Dehogy!

Árpád. — Igenis. Látod ezt a vas golyópárt? Ezzel szokott apácska a szobában torna-gyakorlatokat végezni. Józsi bácsi pedig csak úgy labdázgat vele. No, hát én is megteszem. (Fölveszi.)

Jolánka. — Hagyd békén azt a golyót. Több mint husz fontos...

Árpád (gunyosan.) Rettenetes! Borzasztó! Persze, te két kézzel sem bírnád megmozdí-

tani. Hanem én! Nézd! (Nagy erőlködéssel félkézzel fölemeli.) Ugy-é? (Elejti a golyót.) Jaj! Jajaj! Jajajaj! (Féllábát emelgetve, kétségbe esetten kapkod hozzá és a másik féllában ugrál a pamlag felé.)

Jolánka (ijedten hozzá siet.) Ó! A lábadra ejtetted azt a nehéz golyót? Nagyon megütött?

Árpád (siránkozva.) Juj... nagyon! Ó... szinte bele zibbadt a lábam...

Jolánka. — No, akkor hát pihenj... hagyjuk el most azt a mesetanulást.

Árpád. — Dehogy! Ádd ide csak azt a könyvet... azt hiszem, most már jobban fogom érteni és akkor jobban is fog tetszeni. Megtanulom jól, hogy el ne felejthessem egykönnyen és ne akarjam magamat nagyobbra fujni, mint amilyen vagyok, hanem maradjak meg szerényen a mellett, ami nekem való.

Jolánka. — Nagyon helyes! Így aztán nem is fogsz a béka sorsára jutni!

KERÉKPÁROS DANIKA.

(Két képpel.)

ELEJES három napig járt-kelt Danika olyan komoly ábrázattal, annyira elgondolkozva, hogy szinte féltetni lehetett, talán valami baja van. Mert ez szokatlan állapot volt nála, a vidám, virgonez fiúnál, aki mindig tréfán és játékon jártatta az

eszét. Csakugyan nagy volt a baja; veszedelemben forgott a tekintélye kis testvérkéi: Iluska és Gizuska, meg a szomszédbeli kis Juliska előtt.

Eddig szentírásnak vették, amit mondott; de három nap óta csak úgy félvállról beszéltek vele.

— Te kerékpározni sem tudsz!

— Nincs is kerékpárod!

— Kálmánnak van, és milyen szépen karikáz!

Már ez tagadhatatlanul igaz. Juliska

testvérbátyja, Kálmán, néhány napra haza jött Budapestről és igazi kerékpárt hozott magával. Ugy karikázott végig a falun, mintha gőzmasina hajtaná. Hát jól van. Danika nem irigyelte, mert jól tudta, hogy ő még kicsiny az efféle mulatságra; ámde Kálmán megirigyelt Danikától valamit: azt, hogy a kicsinyek jobban szeretik Danikát; jobban hallgatnak rá. Ki is találta a módját, hogy megrontsa Danikának a tekintélyét. Így szólt a kicsinyek előtt:

— No bizony! Mit hallgattok rá? Hiszen ő még biciklizni sem tud. Engem nézettek!

Csakugyan. ebben Danika nem versezhetett. De még sem hagyta magát.

— Kifogok rajta... kitalálok valamit. Mért akarja ezeket a kicsikéket elidegeníteni tőlem? Hiszen a kis buksik még meg sem tudják itélni az effélét. Megállj csak!

Addig-addig járt-kelt és törte a fejét, míg egyszerre, amint a lomtárba tévedt, diadalmasan felkaczagott.

... AZ ABLAKHOZ SIETTEK.
(Lásd a 189. lapon.)

— Megvan! Nagyszerű lesz!

Egy kis gyerek-kocsi volt. Iluskát és Gézuskát kocsikáztaták benne, mikor még egészen piczikék voltak. Most már nem használták. Danika rögtön dologhoz látott, szétszedte, aztán sietett a szobába, hol a kicsinyek együtt voltak.

— Akartok-e valami nagyszerűt látni? Igen? No, álljatok az ablakhoz. Majd én mutatom ám meg, hogyan kell kerékpározni! A Kálmáné... az semmi, az csak szemfényvesztő gyerek-játék; de az én kerékpárom nagyszerű! Egészen új fajta, olyan nincs Kálmának, nem is lesz.

Kiment s Gizuska. Iluska meg Juliska az ablakhoz siettek, (Lásd a képet a 188. lapon.) kíváncsián bámultak le az udvarra. És ime, csakugyan elő karikázott Danika, ugyan-csak kapálózva lábaival. Büszkén nézett föl az ablakba.

— Ugy-e hogy nagyszerű? De ez még semmi! Én hátrafelé is tudok vele karikázni. Mondjátok meg Kálmának, hogy ezt próbálja meg.

Hátrafelé még jobban sikerült a karikázás. A kicsinyek ámultak-bámultak, s a világeért sem jutott volna eszükbe, hogy a Danika nagyszerű újfajta kerékpárja semmi egyéb, mint... az ócska gyerek-kocsi hátsó pár kereke.

Váltig bámult Kálmán is, mikor később ő akarta magát kerékpárján újra produ-

kálni, de a kicsinyek nem bámulták hanem fitymálva mondták:

— Danika jobban tud... ő hátrafelé is tud karikázni... neki sokkal jobb kerékpárja van.

Kálmán sehogy sem értette a dolgot; azt hitte, csak ingerkednek vele; de annyit emlegették, hogy végre is hinnie kellett. Faggatta Danikát, mutassa meg azt a csoda kerékpárt. Danika azonban büszkén és fuffangosan felel:

— Nem szabad, csak ritkán szabad elővennem, mert nem mindennapi portéka. Más nem is tud vele bánni, csak én.

De azon a napon, mikor Kálmán elutazott, reggel Danika még is megmutatta a ritka jószágot és nevetve így szólt:

— Lásd, ez volt az a remek szerszám amellyel legyőztelek. No meg az, hogy

irigy fondorkodásod ellen víg tréfát eszeltem ki.

BABA-ESTÉLY.

— A »Kis Lap« 60-dik színes műmelléklete. —

DISZES társaság van együtt Magduskánál, nem egyhamar láthatni párját. Csupa uri dáma és kisasszony, szebbnél szebb, czifrábnál czifrább. Mindegyik a legisleg-ujabb parádés ünneplőjét öltötte föl. Mert

... SIKERÜLT A KARIKÁZÁS.

ugy illik, hogy mindenki teljes diszben jelenjen meg, ha nagy estélyre hivatalos.

Magduska házi-kisasszony nagy szíves-séggel látja az előkelő társaságot.

— Ah kedves Vicza és Katicza kisasszonyok, nagyon örvendek... van szerencsém bemutatni Melinda és Florinda kisasszonyokat, igen kedves játszó társaimat... és ime... Mirabella és Arabella kisasszonyok is megtisztelték társaságunkat. Tessék helyet foglalni. Nem a földön! Ó! A viláért sem engedném... itt ebben a kényelmes karos-székben; van hely bőven.

Az egész diszes társaság elhelyezkedett a karos székben s nyájas mosollyal köszönti egyik a másikat, valamennyi pedig a házi-kisasszonyt.

— Kíváncsiak ugy-e, hölgyeim, hogy névnapot tartunk-e vagy születés-napot? Egyiket sem! Nem ám, hanem ismerkedő estélyt. Ugy-e, még soha sem látták egymást mind együtt? Pedig egy fődél alatt élnek, csak hogy nem állhatnak elő mindnyájan egyszerre. Sok is volna a jóbul, nem győzném a gondját. Csak szépen sorjában. Vicza és Katicza legtöbbször vannak kívül. Sokat is játszottunk a télen, ugy-e?

Vicza és Katicza oly nyájas képet mutattak, hogy okvetetlenül megelégedettnek kollött lenniök a mult téli mulatságokkal.

— Kedves Melinda és Florinda... talán kissé unalmas volt ott a fiókban? A nevem napjára jöttek a nagymamával, ugy-e? Vagy a születésem napjára? Igaz biz' a! A születésem napjára... Mirabella és Arabella kisasszonyok pedig Karácsonykor... a néni hozta angyalfiának. Azóta jót pihentek a dobozban... de lám, most is egészen újak, szépek, gyönyörűek. Majd rákerül a sor mindenikre, hogy rendes játszótársam legyen. De olyankor nem csapunk parádét, csak hétköznapi ruhában sétálunk. Ma ünnepet ülünk, mind együtt vagyunk; de került is ám fáradságomba, míg valamennyit parádéba öltöztettem! Most már vigadjunk, táncoljunk!

Czigány-banda nem húzta ugyan, de a diszes társaság nem is kívánta. Nótázott

Magduska és sorra mindnyájokat vigan megtáncoltatta.

Az estély pompásan sikerült, mindenki meg volt elégedve és boldogan tért utána nyugalomra.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.”

Százötven elbeszélés, írta **Hoffmann Ferencz**. Negyedik, javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 10-dik számában közölt koezka-rejtvény megfejtése:

A	R	A
R	Á	K
A	K	Ó

Helyesen fejtették meg: Verédy Iona, Gerlóczy Endre, Kövesy Rudi, ifj. Kubinyi Gyula, Mérey Ágosta, Farkas László, Volarich Irmuska, Fáy Erzsé, Geist Lili, Pintér Rózsika és Margit, Riesz Kornél, Moesz Honka, Felsenburg Margitka, Müller Emmike, Gálosy Zoltán (részben), Lukács Jóska, Mandel Ibolyka és Mihály, Harkányi Sándor, Herzl Antal, ifj. Nagy Elemér, Vermes Margitka (írj vonalozott papíroson, amíg egyenes sort nem tudsz vetni! F. b.) Horváth Böske, Zwibach Ernő, Millig Erzsé, Tölgyi Sándor, Huvös Róbert és

László, Okolicsányi Maresa, Steinhübel Ö. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem fogom figyelembe vehetni. *F. b.*) Szájbely Jenő, Greisinger Irén, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Humfalvy Livia, Dénes Zsófia, Hegyessy Gyula, Neményi Berta, Cherrier Mariska, Pinkas Jenő, Eckerdt Klára, Aranka és Jani, Schiller Frida, Zubor Imre, ifj. Kossaczky Oszkár, Eigner Imre, Miklós és Károly, Farkas Mariska, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Weldin Oszkár és Sándor, Baráth József (kinek az írása? *F. b.*), Hagymássy Lajos, Csizsek Ilona, Blau Arthur, Scheer Anna, Koch Nándor, Czinner Géza, Weisz Angela, Diamant Rózika, Mihályfi Ernő és Zoltán, Kristóffy Miksi és Andor, Gál Erzsi, Ungár Béla, Wámoscher Lujza, Kremzír Alice, Edith és Ernő, Fuchs Szeréna, Szent-Ivány Karola, Freund Berta, Flamm Erzsi, Jákó Jánoska, Schwarz Mirza, Szukováty Imre, Wagner Irén és Évi, Vuk Polly, Barssy Paula, Forgách Beatrix, Mészáros Zsófia, Szibenliszt Ida, Schwarz Magda és Béla, Csippek testvérek, Rosenberg Rózsa és Zsiga, Szelke Hajnalka és Józsi, Bogisich Imre, Kövesdy Aranka, Lederer Irma és Sarolta, Posner Oli, Botka Lajos és Andor, Pessl Lipót József, Koritschner Margit, Busay Gizike és Irénke, Szeglethy Marika és Sárka, Grünwald Ilonka, Imrédy Kálmán és Károly, Viczián Etelka, Bolyó Pálma és Károly, Kristóffy Gizzi, Áchim Mariska, Schwarz Margit és Kornélia, Frankl Pepi, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Klein Gizike, Lukácsy Lipót, Unger Béla és Ervin, Piso Emilka és Ilonka, Ferbstein Berta, Szentpétery Gyula, Kovács Ilona, Denk Gusztáv, Herczinger Ilona, Rákosi György, Straširbka Modesta, Wohl Gyula, Buday Annuska, Schlesinger Malvina és Ella, Fövenyesy Annuska, Pali és Sanyika, Saláth Ilonka, Benedek Dénes, Nagy Mariska, Hirschler Jolán, Fischl Izabella, Diner Pál, Ledniczky Erzsi, Przybilla Jenő, ifj. Büttel Jancsika, Fischer Flórka és Ilonka, Demjén Pista, Tóth Emil, Ádámffy Elek, legifj. Kulín Imre, Demeter Tibor, Császár Ferencz, Scharff Ilonka és Gyula, Kovách Sárka, Madarassy Géza, Stépán Róza, Krámer Miczi, Riekl Antal, Ferenczy Erzsi, Fleisch Károly, Móga László, Deutsch Kornél, Terstyánszky Margitka, Földváry Feri, Heinrich Alice, Könyöki Ilona, Hlavathy Imre, Kovács István, Gerstmann Malvina és Josefina, Istók Barna, Réta Vilma és Miczi, Berkes Irénke és Ilonka, Sárkány testvérek, Barhó Feri, Krausz Géza, Dalmady Irénke, Morgenstern Feri, Freyler Editke (saját irásodat kívánám látni! *F. b.*), Bónis Berta, Kulpin Róza, Löbl Paula, Fleischmann testvérek, Seethal Elma, Adriányi Eszti és Jolán, Kreibik Sándor, Andreánszky István, Kubinyi Darius, Lázár Béla, Boemelburg Konrad, Katrenyák Mariska, Ránzai Armin, Pirnitzer testvérek, Lévai Ilonka, Plotényi Tóni, Gutmann Irma, Horváth Aladár (Hé, öcsém! Ne oly kuszn! *F. b.*) Goldstein Teri és Erzsi, Jörg Ilona, Ember István, Spitzer Ernő, Nadler Herbert, Ländler Karolina és Ilonka

(a czimszalag beküldése fölösleges. *F. b.*), Vagács Aranka, Rezutsek Erzsike és Gyula, Balkányi Kálmán, Lichtmann Imre, Viesenberg Lajos, Hoffner Józsi, Rechnitz Marcsi, Tichtl Leona, gróf Pongrácz István, Jancsó Ilonka, Kálvin Erzsike, Holczer László, Horváth Valéria, Gyémánt Ilona, Bartal Andor, Gönczöl Ilona, és Löllbach Emma, Bisicz György, Zacsovics Jancsika, Szegedi Ilonka, Lázár Bertti és Imre, Lészai Ilona, Záborszky Dezsőke, Angyal Irma, Tömöry Gabriella, Gaszner Ilike, Lányi Viola, Mela és Tivadar, Kornstein Edith, Vermes Margitka, Schreyer Imre, Krausz Juliska, Robitsek Edith és Anna, Imre Ilonka és László, gróf Alberti Alice és Ella, Michalik Ilonka, Bügler Paula, Hollaky Leo, Horváth Mariska és Margitka, Bayer testvérek, Várady Böske, Winkler Imre, Gyárfás Berta, Frankó István, Sófaly Anna, Krammer Erzsike és Boriska, Somogyi Sándor, Robicsék Béla, Neumann Rudolf (Rezső épp oly kevéssé név, mint Jezsó. *F. b.*), Szemők Katicza és Maricza, Czinder Lala, Vadas Zoltán, Gonda Lajos, Grubits Mariska, Jármay Károly, Hedry Margit, Deutsch Hedi, Zurányi Gusztáv, Szinyei Merse Zsiga, Péőcz Magda, Kemény Béla, Végh György, Medveczky Gyurika, Ferentzy Andor és Diti (Ditrik?), Rosenberg Irma, Hajnik Viola.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett: *Madarassy Géza Szatmártt*, kinek a jutalom-könyvet (*Aesopus*, tanulságos mesék, a »*Forgó bácsi könyvtára*« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« XLVIII. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Jörg Ilona, Rezutsek Erzsike és Gyula, Vagács Aranka, Nadler Herbert, Kreibik Sándor, Spitzer Ernő, Muresán Kornélia, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Barhó Feri, Körmendy Janka, Istók Barna, Bölöni Margitka, Tichtl Leona, Gyémánt Ilona, Vermes Margitka (minden beérkező rejtvényt rögtön beiktatok; ha az első közleményben nincs ott a neved, ott van a másodikban, föltéve, hogy megkaptam. *F. b.*), Jurka Salvator, Ember István, Kornstein Edith.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Morosini Józsi. Olasz fiu létedre, aki csak a tél óta tanulsz, gyorsan sajátítottad el a nehéz magyar nyelvet. A te szép hazádat én jól ismerem s annak délyidékét: a Vezuv és Aetna táját különösen. Küldeményedet köszönöm. — **Frankl Frigyes.** Az első név már előfordult egyszer rejtvény alakjában. A másik fölötte könnyű. Gyors épületet kívánok neked. — **K. V.** A gyermek-szoba humorát csak mi nagyok élvezzük. A küldött jelenetek és ötletek valóban meglepőek s a gyűjteménynek bővített kiadásába föl is veszem. Köszönet és köszöntés az én régi hivemnek. — **Nekám testv.**

Leveleitekkel szívesen foglalkoztam. — **Szilágyi Évike.** Ha a szerzője megengedi, majd közölni fogom a nevét. — **Grubits Mariska.** Abban csak úgy lehetek bíró, ha ketten írtok egy levelet s így könnyebben vehetem össze az irástokat. — **Kertész Zoltán.** Mi az a *kóna*? A másik sem ér sokat. Egyébre fordítsd azt az elrejtvényezett időt. — **Paukovich Szerena.** Majd utána nézek a nagy kézirat-halmazokban s aztán felelek. — **Vancsó Anna.** Minden sorra, legyen az merőleges vagy vízszintes, köll találni nevet vagy szót. A fölveti név különben már elő fordult. — **Schulz Mariska és Pál.** Rég ismert rejtvények azok. — **Szinyei-Merse Zsiga.** Csütörtökön este 6—7 ó. közt szívesen látlak. Ha nem ment válasz leveledre, nem is kaptam. — **Perzsián Erzsike.** Már a miatt vettem panaszt, a »Kis Lap« mért kerül néha megkésve egy-egy kis olvasóm kezébe. De még azon egy sem panaszkodott: vasárnap helyett mért kapja már szombaton? — **Laendler testv.** Tudtommal nem lehet. Egyes darabokban azonban inkább. Láttam is már néhányat. A jegyzőztő majd felvilágosít. — **Viesenberg Lajos.** Rögtön ki lehet

találni. Fáradságosabbat küldj. — **Nyáry Ida.** Mind a kettőt besoroztam. — **Mihályfi Ernő és Zoltán.** Első kísérletnek nagyon bevált. Meg is jelen. — **Dénes Zsófia.** Sokan szeretnék azt tudni. De nem akar megnevezkedni. — **Koritschner Margit.** Csütörtökön esti 6—7 örömet fogadlak. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Lészai Ilona 1 frt., Brichta Irén és Vilma 50 kr., Lévai Ilonka és Irénke 5 frt., Wenckheim Mária gyűjtése 5 frt. (Egyes adakozók: Wenckheim Ilona 2 frt., A. V. 1 frt., Wenckheim Mária 2 frt.) Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyökre juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

KIS LAP

aprilis—juniusi folyamára.

 FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ most folyó **negyvennyolcadik** kötetének hátra levő második fele számára is az érdekes közlemények változatos sorozata van előkészítve. Az oly általános tetszéssel találkozott „*Fruzsinka titka*“ után most már sorra kerülnek „**Roszesont Ferke** újabb rugaszkodásai“, melyek számos kép kíséretében fog-

nak napvilágot látni. Ezt ismét hosszabb elbeszélés fogja követni, szintén képekkel, még pedig olyan érdekes elbeszélés, mely talán vetekedni fog a „Fruzsinka titka“-val.

A többi rovatok is folyvást minden számban érdekes és tanulságos közleményeket fognak nyújtani, mindig rajzok kíséretében.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre **1 frt**

Félévre **2 ..**

Egész évre **4 ..**

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.